

Martin Lidegaards folkemødetales

Taler

Martin Lidegaard
Politisk leder af Radikale
Venstre

Dato

15. juni 2023

Sted

Allinge, Bornholm

Vi lever i vilde tider. Jeg sluttede min aften i går i Forsvarsministeriet med at drøfte, hvor mange nye milliarder, vi skal sende til Ukraine. Krig i Europa for første gang i min levetid.

Jeg startede i morges med at læse, at den her juni måned er den varmeste, der nogensinde er målt på Jorden. Jeg læste i forgårs, at antallet af børn på psykofarmaka er steget med 37 procent på to år. Kunstig intelligens. Aktiv dødshjælp. Jeg kunne blive ved. Det er vilde tider.

Og måske er det derfor, dansk politik også er blevet lidt vildt med opbrud alle steder. Med nye spørgsmål og nye koalitioner. Og måske er det også derfor, politikerne er blevet lidt vildere. Især dem der er eller har været statsministre.

I hvert fald hvis man skal tro dét, der står i aviserne: Altså – Mette er på vej til Nato. Løkke vil gerne til EU. Anders Fogh er efter sigende på vej til Taiwan for ene mand at erklære krig mod Kina. Helle Thorning-Schmidt er vendt hjem fra Silicon Valley og Hollywood angiveligt til en anden toppost i Europa.

Tilbage er Poul Nyrup Rasmussen, som fylder 80 år i dag – tillykke Poul. Han er jo en mand i sin bedste alder til et politiske comeback, hvis man spørger Joe Biden. Men – jeg tror egentlig ikke, han selv er klar til det. Og derfor er det nærliggende at spørge: Hallo – er der overhovedet nogen, der har lyst til at blive hjemme og passe på Danmark? For det er der brug for.

Og så er der faktisk stadig folk, der spørger: ”Hvorfor gik Radikale Venstre ikke i regering?”

Så lad mig bare sige det så højt og tydeligt, at selv Mogensen og Kristiansen

måske hører det i aften.

Radikale Venstre vil gerne i regering. I en rigtig regering. Med et rigtigt politisk projekt. Og dét projekt er Danmarks fremtid. Og Danmarks fremtid starter nu!

”Jo jo” - hører jeg mange sige – ”det kan godt være, at det er den tørreste juni i mands minde. Det kan godt være, isen smelter i Grønland. Det kan godt være, skrubberne er uddøde i Danmarks fjorde. Men ærligt talt, Martin – hvis det var omvendt, var det jo meget værre. Hvis det regnede i Danmark og blev koldere i Grønland, var skrubberne fordrev danskerne fra de indre farvande.”

”Det er selvfølgelig også lidt forstyrrende” – siger de samme mennesker – ”at vi bliver rigere og rigere. Mens vores børn bliver dårligere og dårligere og får dårligere trivsel. Men æd en tudekiks. Tænd en skærm. Spørg ChatGPT. Du kan godt.”

”Og ja – det er en vild idé,” siger de – ”at skære knap et år af halvdelen af landets universitetsuddannelser selv om ingen – hverken universiteterne, de studerende, de virksomheder der skal aftage kandidaterne, forskerne eller nogen andre ikke engang uddannelsesministeren synes, det er en god idé. Meeeen der er jo to tilbage, der synes det er en god idé: Både Mette Frederiksen og Morten Bødskov – så klap hesten.”

Der er måske også nogen, der synes, at det er lidt mærkeligt, at dét, man vil fjerne, er den eneste tilbagetrækningsordning, som er målrettet de nedslidte, nemlig seniorpensionen. Hvorimod det, man vil bevare, det er efterløn og Arnepensionen, på trods af, at vi mangler de friske og de rørige overalt på vores arbejdsmarked: I daginstitutionerne, i skolerne, på sygehusene, i politiet, i forsvaret, i virksomhederne. Overalt.

”Men Martin, sådan er demokratiet. Der er flere ældre, der stemmer, end der er børn, der stemmer. Og sådan har det altid været. Og det har også altid været svært at være ung.”

Næh, er det nu helt rigtigt? Det tror jeg ikke. Tillad mig at blive lidt personlig og tage jer igennem min lille familiehistorie. Min mor, Else, fyldte 90 i år, og min far, Mads, ville være fyldt 98 år på lørdag. Han blev 20 år i 1945, halvanden måned efter befrielsen. Han havde haft nogle hårde teenageår, han var i

modstandsbevægelsen. Men nu kiggede han ud på et frit Europa, som ville samle sig også omkring FN, omkring drømmen om at skabe et fredeligt kontinent og en fredelig sameksistens, baseret på menneskerettigheder, baseret på en regelbaseret verdensorden. Der var et håb og et perspektiv.

Godt 20 år efter blev jeg født. Der havde jeg tre storebrødre, Øjvind, Kresten og Bo. De var godt i gang med at tage fat på de glade 60'ere. Kennedy var blevet skudt, men hans månelanding lykkedes i 1968. Folkepension, kildeskat. Den største konflikt, mine brødre havde med sig selv og med samfundet, var, om man var til Beatles eller Rolling Stones.

Beatles vandt heldigvis hjemme hos os. Men så kom 1970'erne og krisen – men krise og krise... ”Når krisen bed, vi røg en fed,” sagde mine bror altid. Så var det heller ikke værre for mange unge, også fordi at der skete mange gode ting.

Vi kom med i EU. Vi begyndte at opbygge nye dele af velfærdssamfundet, og selvom der var en hård økonomisk krise, kom vi igennem den i 80'erne. Jeg blev ung, og da jeg blev 23 år, faldt muren i Berlin.

Og hele verden åbnede sig. Hele atomtruslen forsvandt. Alt kunne lade sig gøre. Alle kunne møde hinanden. Og håbet var større end nogensinde. Jeg tog til Rio-konferencen i 1992, det første topmøde om bæredygtig udvikling.

Og det var en skelsættende oplevelse, hvor alle verdens topledere lovede, at de ville tage hånd om klimaet og biodiversiteten og naturen. Tænk, hvis de havde holdt deres løfter.

For hvor er vi i dag, hvor det er min datter Barbara på 20 år og mine to små piger, Marie og Ida på 6 og 5. Hvilken fremtid venter dem? Jeg tror ikke, der er nogen generation, der har kigget ind i sådan en fremtid før i Danmark. Og jeg tror ikke, at vi kan tørre det af på dem – på jer - alene.

Det er ikke kun dårligt. Det er ikke kun udfordringer. Der er også kæmpe muligheder.

Jeg kommer lige her med et opløftende citat, jeg hørte fra ”Her går det godt” i radioen, hvor Peter Falktoft i sidste uge sagde til sin makker Esben: ”Her går det godt, Esben. Det er vilde tider. For helvede, hvor er det vilde tider.

Tænk på at være i live lige nu.”

”Yes,” siger Esben. ”Vi rammer den.”

Falktoft, der er 37 år, siger: ”Jamen, der er jo ikke ét stille årti i min levetid. Det er for sygt. Det må jo være overskriften her: ”Hold kæft, vi ramte den lige i røven.”

Esben: ”Ja, der har været tusind år, hvor det bare har været kedeligt.”

Falktoft: ”Det er jo en syg tid, det her. Hold kæft, hvor får vi bare det hele: Iphone, croissanter, internet, praktisk fodtøj, som også er mode-acceptabelt, el-Porsche, kosttilskud, D-vitamin i flydende form NutriBullet blenderen. Brum!”

Og det er jo også rigtigt. At den her vanvittige teknologiske udvikling rummer også så mange muligheder.

Så hvad gør sådan en midaldrende, hvid mand som mig i den her situation?

Det skal jeg fortælle jer:

Jeg går all in for de næste generationer.

Radikale Venstre går all in.

For vi er sikre på, at vi kan skabe det håb og den handling, der kan give en lige så stærk tro på fremtiden i dåbsgave, som vi selv fik.

Og vi gør det, fordi vi selvfølgelig som alle forældre i verden gerne vil give et bedre liv og et bedre samfund videre til vores børn.

Jeg vil ikke være den første generation, der ikke kan dét, i Danmark.

Men vi gør det også, fordi det er vores eget liv. Vores eget klima. Egen natur. Egen velfærd. Og den er uløseligt forbundet med alle de problemer, jeg har nævnt her.

Og jeg ved, at hver enkel af jer – unge som voksne og ældre – deler den drøm om det samfund og vil være en del af at skabe det.

Vores valg betyder noget. Hver eneste af jer betyder noget. Sammen kan vi skabe hver især en lille del af dem mosaik, som forandring er.

Kære venner – vi kan godt!

Tak for ordet.

Kilde

radikale.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Folkemødetale, Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/martin-lidegaards-folkemodetale>